

ÇÖL MIZRAĞI

Peter V. Brett

Çeviri
Mert Dengiz

 epsilon®

Dani ve Cassie için

TEŐEKKÜR

Çöl Mızrağı, Őu ana kadar kalkıŐtıĐım en uzun ve iddialı iŐ. Sekiz aktif karakteri tutarlı bir hikâye oluŐturacak Şekilde hikâyeye dokumak, zayıf aklımı oldukça zorladı. ArkadaŐlarım ve ailemin, özellikle de kitabı ilk aŐamalarında okumaya zaman ayırıp sundukları eleŐtiri ve tavsiyelerle hikâyenin Őu anda elinizde tuttuğunuz kitaba evrilmesini sağlayan test okuyucularımın desteği olmasaydı bu iŐi baŐaramazdım. Myke, Matt, Dani, Stacy, Amelia, Jay, Annem, Denise, Cobie, Jon, Nancy, Sue, temsilcim Joshua, editörlerim Anne ve Emma, redaktörüm Laura, yabancı yayımcılarım ve çevirmenlerim... Çok teŐekkürler. Ayrıca yeni doğan bebeğim ve kariyerimle hayatım tepetaklak olmuŐken *Çöl Mızrağı*'nı Şimdiye kadarki en iyi eserim haline getirmeye çabaladığım sırada bana mesaj yollayan ve desteklerini esirgemeyen ilk kitabın okurlarına da teŐekkürler. Hepiniz sağ olun. Benim iÇin dünyaya bedelsiniz.

ÖNDEYİŞ

ZİHİN İBLİSLERİ

D.S. 333

Kış

Yeni aydan önceki geceydi. Belli belirsiz görünen hilalin bile gökyüzü ufkunda kaybolduğu geç ve karanlık saatlerdi. Bir ağaç topluluğunun kalın dalları altında saf karanlığa gömülmüş küçük bir arazi parçasının zemininden şeytani bir varlık yükseldi.

Kara sis maddeleşerek yavaşça bir çift dev iblise dönüştü. Bu iblislerin sert, kahverengi derileri, bir ağaç kabuğu gibi yumru ve budaklıydı. Yerden omuzlarına kadar olan yükseklikleri üç metreyi bulan yaratıklar, havayı kokluyor, kanca şekilli pençelerini donmuş orman zeminine geçiriyorlardı. Çevreyi kara gözleriyle tararlarken, boğazlarından boğuk bir gürüldeme yükseliyordu.

Tatmin olduktan sonra birbirlerinden uzaklaştılar ve atılmaya hazır bir şekilde çömeldiler. Onların arkalarındaki saf karanlık daha da derinlik kazandı ve iki dumansı şekil daha maddeleşti.

Bunlar, daha ince yapıya sahip, boyları iki metreye bile ulaşmayan yaratıklardı. Daha büyük kardeşlerinin yumrulu zırhlarının aksine, yumuşak, kömür rengi derileri vardı. Zarif el ve ayak parmaklarının ucundaki pençeleri kırılğan görünüyordu. Tıpkı bir kadının manikürlü tırnakları gibiydiler. Üzerinde bu-

run olmayan ağızlarında, sadece tek sıra halinde dizilmiş, keskin dişler vardı.

Şişkin kafalara, dev, kapaksız gözlere ve koni biçimindeki kafataslarına sahiptiler. Kafataslarının üzerindeki yamru yumru ve dokulu deri, türlerine özgü boynuzların kökleri etrafında sanki kendi nabzına sahipmiş gibi atmaktaydı.

Yeni gelen iki yaratık, uzun süre birbirlerine baktılar. Alınları gözle görülür biçimde bir nabız gibi atıyor, aralarındaki havayı birbirlerine itiyorlarmışçasına titreşiyordu.

Daha büyük iblislerden biri, çalılıkların arasında bir hareketlilik yakaladı ve korkutucu bir hızla uzanarak, bulduğu sıçanı saklandığı yerden kaldırdı. Nüvelik, kemirgeni daha da yakınına getirerek meraklı bakışlarla inceledi. Bunu yaparken, kendi ağzı da bir fareninkine dönüşmeye başladı. Ağzından iki uzun kesici diş uzarken, yanlarından fare bıyıkları fırlayan uzun bir burun meydana geldi. Nüveligin dili, ağzından çıkarak, dişlerin keskinliğini ölçtü.

İnce yapılı iblislerden biri, alını titreşirken, hayvana bakmak üzere döndü. Pençesini savuran mimik iblisi, sıçanı iki parçaya ayırıp bir kenara attı. Nüvelik prenslerinin emriyle iki mimik iblisi, şekillerini değiştirerek devasa rüzgâr iblislerine dönüştüler.

Saf karanlıktan çıkmak üzere adım atan zihin iblisleri, tenlerine değen yıldız ışığı nedeniyle tısladılar. Nefesleri soğuk havada buharlı çıkıyordu ancak kar üzerinde pençe şekilli ayak izleri bırakarak ilerlerlerken rahatsız olduklarına dair herhangi bir belirti göstermediler. Olabildiğince eğilen mimik iblislerinin kanatlarına tırmanıp sırtlarına atladılar ve gökyüzünde yükseldiler.

Çok sayıda iblisin üzerinden geçerek kuzey yönünde uçtular. Küçük büyük tüm iblisler, nüvelik prensleri onların üzerinden geçerken korkuyla sınıyorlar, sonra, prenslerin arkalarında bıraktıkları titreşimli çağırışı takip etmek üzere harekete geçiyorlardı.

Mimik iblisleri yüksek bir noktaya konduğunda, zihin iblisleri onların üzerinden aşağı indi. Aşağıdaki manzarayı gözlem-

lediler. Ovaya devasa bir ordu yayılmıştı. Karın ayaklar altında ezilip donmuş çamura dönüştüğü bir arazinin üzerini beyaz çadırlar kaplıyordu. Hörgüçlere sahip büyük yük hayvanları, güç çemberleri içinde toplu halde duruyorlardı ve üstlerine soğuğa karşı korunmaları amacıyla battaniyeler örtülmüştü. Kampın etrafındaki muhafazalar güçlüydü ve onların çevresinde devriye gezen askerlerin yüzleri siyah bir kumaşa sarılmıştı. Bu uzaklıktan bile, zihin iblisleri, onların sahip olduğu muhafazalı silahlarının gücünü hissedebiliyordu.

Kampın muhafazalarının ötesinde, düzinelerce iblisin cansız bedeni yatıyor, *gün yıldızının* gelip onları yakarak yok etmesini bekliyordu.

Prenslerin beklediği yüksek noktaya ilk ulaşanlar ateş iblisleri oldu. Saygıyla mesafelerini koruyan yaratıklar, adeta dans ederek tapınmaya başladılar. Sadakatlerini çığlıklarıyla gösterdiler.

Zihin iblislerinden gelen bir başka titreşim, iblisleri anında susturdu. Nüvelik prenslerinin çağrısına boyun eğen iblislerin oluşturduğu koca ordu bir araya gelirken bile, etraf ölümcül bir sessizliğe büründü. Orman ve ateş iblisleri ırksal nefretlerini unutmuşçasına yan yana duruyorlar, rüzgâr iblisleri, gökyüzünde tur atıyorlardı.

Bu manzarayı görmezden gelen zihin iblisleri, gözlerini aşağıdaki düzlükte tutarlarken kafatasları titreşmekteydi. Çok geçmeden, aralarından biri, kendi mimik iblisine bakarak arzularını ona aktardı. Yaratığın eti eriyip kabarak, devasa bir kaya iblisi şekli aldı. Oraya toplanmış olan diğer iblisler de, onu tepeden aşağı sessizce takip etti.

Tepede bekleyen iki prens ve geriye kalan mimik iblisi, onları izlemekle yetindi.

Kampa yakınlaştıklarında, hâlâ karanlığın örtüsü altındaydılar. Mimik iblisi yavaşladı ve ateş iblislerine hareket emrini verdi.

Nüveliklerin en küçüklerinden ve en zayıflarından olan ateş

iblislerinin gözleri ve ağızları, vücutlarının içinde bulunan alev nedeniyle parlardı. Askerler, onları anında fark etmişti, ancak fazla hızlı olan yaratıklar, nöbet askerleri daha alarm veremeden, ağızlarından çıkan alevlerle birlikte muhafazaların üzerine çullandılar.

Alevlerin temas ettiği muhafazalar cızırdadı ancak zihin iblislerinin emirlerini yerine getiren iblisler, bunun yerine, çevreye yığılmış olan karları hedef aldı. Nefeslerinden çıkan alevler, bu kar yığınına anında yüksek sıcaklıktaki buharlara dönüştürdü. Muhafazalarının arkasında güvende olan nöbet askerleri zarar görmediler, ancak yükselen sıcak ve kalın sis, adamların yüzlerindeki kumaşları bile aşarak gözlerini yakıyor, etraftaki havayı bozuyordu.

Elindeki gürültülü zili çalan bir asker, kamp içerisinde koştu. O bunu yaparken, diğerleri korkusuzca muhafazalarının güvenliğinden çıkarak, bulabildikleri en yakın ateş iblislerini mızraklarıyla şişlediler. Yaratıkların keskin, üst üste katmanlardan oluşan zırhlarını delip geçen silahlar, etrafın sihir kıvılcımlarıyla aydınlanmasına neden oldu.

Diğer iblisler yanlardan saldırıyorlardı, ama askerler uyum içerisinde çalışıyorlardı. Bir yandan dövüşürken, bir yandan da sahip oldukları muhafazalı kalkanlarla birbirlerini koruyorlardı. Diğer savaşçılar da dövüşe katılmak üzere koştururken, kamp içinde bağırmalar duyuluyordu.

Yine de, hem sisin hem de karanlığın örtüsü altında gizlenen iblis birliği ilerlemeye devam etti. Askerlerden biri ne zaman zaferle haykırsa, bir saniye sonra gelen haykırış, sisin içerisinden çıkagelen iblislerin görüntüsü karşısında hissedilen şaşkınlığın nidası oluyordu.

İlk düşmanı ile karşılaşan mimik iblisi, ağır kuyruğuyla ayaklarını yerden kestiği askerin hakkından kolayca geldi. Düşen adamı bacağından yakaladı ve bahtsız savaşçının omurgasını, bir kamçı gibi şaklatarak çatırdattı. Mimik iblisinin karşısına çıkan bir sonraki askerler ise, üstlerine fırlatılan ölü arkadaşlarının cesedi tarafından yere serildiler.

Dövüşte dahil olan diğer iblisler, ortalama bir başarıyla savaşı-

yorlardı. Sayıları az olan nöbet askerleri çok geçmeden avantajlarını kaybetmişlerdi ancak iblisler, kendi avantajlarını kullanmak konusunda yavaş kalmışlardı. Bir sonraki asker dalgasına dikkatlerini çevireceklerine, biraz önce öldürdükleri askerlerin cesetlerini parçalamakla meşgul oluyorlardı.

Kampın içinden gittikçe daha fazla asker çıkıyor, çabucak saf tutuyor, akıcı ve gaddar bir şekilde düşmanlarını öldürüyorlardı. Silahlar ve kalkanlar üzerindeki muhafazalar, karanlığın içinde tekrar tekrar parılıyordu.

Tepe üzerindeki yüksek noktada ise, zihin iblisleri, muharebeyi tepkisiz bir şekilde izliyordu. Düşman mızrakları tarafından öldürülen iblisleri umursamıyorlardı bile. Savaş alanındaki mimik iblisinin sahibi olan zihin iblisi, kafatasının bir titreşimiyle ona emrini gönderdi.

Çok geçmeden, mimik iblisi, ellerinde tuttuğu bir cesedi, kampın etrafında bulunan muhafaza direklerinden birine fırlatarak, savunmada bir gedik açtı. Tepeden bir başka emir geldiğinde, savaşçılarla dövüşmeyi bırakan diğer nüvelikler, kamp içine hareket etmek üzere açılan gediğe hareketlendiler.

Bir anda dengelerini kaybetmiş olan savaşçılar, arkalarına döndüklerinde etrafta dolaşp çadırları yakmakta olan ateş iblislerinin ve yanıp kül olmuş iç muhafazaların arasından geçen daha büyük nüveliklerin manzarasıyla karşı karşıya kaldılar. Kadınları ile çocuklarının çığlıklarını duyuyorlardı.

Askerler, haykırarak sevdiklerine koşuyorlardı. Biraz önce sahip oldukları düzenden eser kalmamıştı. Dakikalar içinde, o birbirine sıkıca bağlı, yenilmez görünen birlikler, binlerce farklı parçaya ayrılmış, kolay bir ava dönüşmüştü.

O anda kampın tamamıyla istila edileceği, yakılıp kül edileceği sanılabılırdi. Ama sonra bir adam, merkezde duran büyük çadırın girişinde ortaya çıktı. Tıpkı diğer savaşçılar gibi baştan aşağı siyah bir kıyafet içerisindeydi ama dış cüppesi ve başındaki sarığı saf beyaz renkti. Başu üzerinde altından bir taç bulunan adamın ellerinde, parlak, metalden yapılmış bir mızrak vardı. Nüvelik prensleri, bu görüntüye tıslayarak tepki verdiler.

Adam yaklaşırken haykırışlar duyuldu. Zihin iblisleri, insan-

lar arasında iletişim adına çıkan ilkel hırıltılara ve viyaklamalara alayla dudak büktüler, ancak bunların ne anlama geldiği belliydi. Diğer askerler piyundu. Bu kişi ise onların zihniydi.

Yeni gelen adamın mutlak etkisi altına giren savaşçılar, bağlı oldukları kastları hatırlayarak bir önceki uyumlarına geri döndüler. Birliklerden biri, dıştaki gediği tıkamak üzere hareketlenirken, diğer ikisi yangınları söndürme görevine koyuldu. Bir başkası ise savunmasız insanları güvene ulaştırmak üzere harekete geçti.

Böylece üstlerindeki yüklerinden kurtulan diğer askerler, kampı karış karış tarayarak artık onlara karşı koyamayan iblisleri öldürme işine koyuldular. Dakikalar içinde, çember dışındaki savaş alanı gibi, kampın içerisinde de nüvelik cesetleri yığınlar oluşturdu. Hâlâ kaya iblisi formunda olan mimik iblisi ise, çok geçmeden geriye kalan tek nüvelik olmuştu. Bir mızrak tarafından alt edilemeyecek kadar hızlıydı ancak gerçek görünüşünü açığa çıkarmadan, kalkanların oluşturduğu duvarı aşamayacaktı.

Tepeden bir emir daha geldiğinde, maddeselliğini yitirerek bir gölgeye dönüşen mimik iblisi, muhafazaların arasındaki minik bir boşluktan sızarak kamptan dışarı çıktı. Nüvelik, efendisinin yanındaki yerine geri döndüğünde, düşman hâlâ onu aramaktaydı.

Tepenin başında birkaç dakika daha kalan iki zihin iblisi, titreşimleri sayesinde birbirleriyle iletişim kurdular. Sonra aynı anda gözlerini kuzeye çevirdiler. Diğer insan “zihni”nin, orada olduğu söylenmişti.

Aralarından biri, devasa bir rüzgâr iblisi formunda olan kendi mimik iblisine döndü ve nüvelik kanadına tırmandı. Onlar gecenin karanlığında uzaklaşırlarken, tepenin başında kalan diğer zihin iblisi, aşağıdaki manzaraya tekrar dönerek, tütmekte olan düşman kampına gözlerini dikti.

Kısım I

ŞEREFTEN YOKSUN ZAFER

1. Bölüm

RİZON KALESİ

D.S. 333

Kış

Rizon Kalesi'nin surları bir şakadan ibaretti.

Şehrin, üç metre yüksekliğe zar zor ulaşan ve taş çatlasa yarım metre kalınlığında bir duvardan ibaret olan savunma hattı, bir *Damaji*'nin on iki sarayının en pintisinin bile sahip olduğundan azdı. Gözcü birliklerinin, yanlarındaki çelik nallı merdivenlere ihtiyaçları olmamıştı bile. Çoğu, basit bir şekilde minik duvara tırmanıp diğer tarafa atlamıştı.

“Bu kadar zayıf ve ihmalkâr insanlar, fethedilmeyi hak ederler,” dedi Hasik. Jardir homurdandı ama herhangi bir şey söylemedi.

Jardir'in elit savaşçılarının ileri muhafızları, gecenin karanlığını örtü olarak kullanarak şehre ulaşmışlardı. Binlerce sandaletli ayak, ana şehri çevreleyen, nadasa bırakılmış toprağın üzerinde birikmiş karı eziyordu. *Yeşildiyartılar*, muhafazalarının ardında korkuyla sinmişken, Krasialılar, iblis dolu gecede cesaretle ilerlemişti. Nüvelikler bile bu kadar Kutsal Savaşçı'nın hareket halinde olduğunu gördüklerinde, onlarla aralarına mesafe koyuyorlardı.

Şehir önünde toplanan sarıklı savaşçılar, derhal saldırmamışlardı. İnsanlar, diğer insanlara gece vakti saldırmamalıydı. Şafa-

ğın ilk ışıkları gökyüzünü doldurmaya başladığında, düşmanlarına yüzlerini göstermek amacıyla sarıklarını indirmişlerdi.

Gözcüler şehir kapısındaki muhafızları etkisiz hale getirdiğinde duyulan birkaç kısa iniltiden sonra, açılan şehir kapısının gıcirtısı, Jardir'in ordusunun şehre girdiğini haber verdi. Altı bin *dal'Sharum* savaşçısı, kükreyerek şehre dolmuştu.

Rizonlular daha ne olduğunu anlayamadan, Krasialılar onların üzerine çullanmıştı. Kapılara tekme bastıkları gibi erkekleri yataklarından sürüklüyor, onları çıplak halleriyle karların içine atıyorlardı.

Sınırsız verimli topraklara sahipmiş gibi görünen Rizon Kalesi, Krasia'dan çok daha kalabalıktı ancak Rizonlu erkekler savaşçı değillerdi. Jardir'in eğitimli safları karşısında, tırpanla biçilen ekinler gibi birer birer düştüler. Direnenlerin kasları yırtıldı, kemikleri kırıldı. Savaşanlar ise öldüler.

Jardir, tüm bunları keder içinde izledi. Her ölen ya da sakat kalan adam, Sharak Ka'da yani Büyük Savaş'ta, şan ve şeref sahibi olamayacak bir başkasıydı. Ne var ki, tüm bunların yapılması gerekliydi. Kuzey insanlarını iblis soyuna karşı bir silaha dönüştürebilmek için, onlara bir demircinin mızrak uçlarına davranmış gibi davranmak zorundaydı Jardir. Onları çekiciyle döverek sertleştirmek zorundaydı.

Kadınlar ise, Jardir'in adamlarının onlara yaptıkları karşısında çılglık atmaktan fazlasını yapamadılar. Sharak Ka yakındı ve bir sonraki savaşçı nesli, gerçek erkeklerin tohumlarından oluşmalıydı; korkakların değil.

Bir süre sonra, oğlu Jayan, Jardir'in önündeki karlarda diz çöktü. Mızrağının ucu kana bulanmıştı. "Merkez şehir bizimidir baba," dedi.

Jardir başıyla onayladı. "Eğer merkez şehri kontrol edersek, ovayı da kontrol ederiz."

Jayan, ilk komutanlık görevinden alınmanın akıyla çıkmıştı. Eğer bu muharebe iblislere karşı olsaydı, saldırıyı bizzat Jardir yönetirdi ama o, Kaji'nin Mızrağı'nı insan kanıyla lekeleyecekti. Jayan, yüzbaşılardan sembolü olan beyaz peçeyi takmak için fazla gençti ancak Jardir'in ilk çocuğuydu. Kurtarıcı'nın ka-

nındandı. Güçlüydü, acıya dayanıklıydı; onun etrafında, hem savaşçılar hem de rahipler saygıyla yürürlerdi.

“Çoğu kaçtı,” diye ekledi Asome, ağabeyinin arkasında belirerek. “Küçük köyleri uyaracaklardır. Oradaki insanlar da kaçacak, Evejah kanununun arındırıcı hükmünden uzaklaşacaklardır.”

Jardir ona baktı. Asome, ağabeyinden bir yaş küçüktü. Daha az cüsseli ve çok daha zayıftı. Üstünde bir *dama*’nın beyaz cüppesi vardı. Silahlara ya da bir zırha sahip değildi ancak bu Jardir’i kandıramazdı. İkinci oğlu, en büyük oğlundan çok daha hırslı ve tehlikeliydi. Ayrıca ikisi de sahip oldukları düzinelerce küçük kardeşle karşılaştırılmazlardı bile.

“Şimdilik kaçıyorlar,” dedi Jardir, “ama erzak depolarının arkalarında bırakıyorlar ve kış vakti yeşil diyarları kaplayan şu yumuşak buz üzerinde yolculuk ediyorlar. Zayıf olanları ölecek ve bizi onları öldürme zahmetinden kurtaracaklar. Boyunduruğum altındakiler ise, içlerinde güçlü olanları vakti gelince bulacaktır. Bu işten alınızın akıyla çıktınız oğullarım. Jayan, adamlarını görevlendir, esirleri soğuktan ölmeden önce tutabileceğimiz binalar bulsunlar. Oğlanları *Hannu Pash* için ayırın. Eğer bu ufaklıkların kuzeyli zayıflıklarını üstlerinden atmalarını sağlayabilirsek, belki içlerinden bazıları babalarını gölgede bırakabilirler. Güçlü erkekleri savaşta yem olarak, zayıf olanlarını ise köle olarak kullanacağız. Doğurgan yaştaki tüm kadınlarla çiftleşilebilir.”

Jayan, yumruğunu göğsüne vurdu ve başıyla onayladı.

“Asome, diğer *damalara* başlamaları için işaret ver,” dedi Jardir. Asome emri anladığını belli ederek başını eğdi.

Jardir, beyaz kıyafetli oğlunun emri uygulamak üzere oradan ayrılmasını izledi. Rahipler, Everam’ın mesajını *chinlere* yayaçaklardı. Bu mesajı yürekte kabul etmeyenler ise, o yüreklerinin yerinden söküldüğünü göreceklerdi.

Bunun yapılması gerekiyordu.

Öğleden sonra, Jardir, kendisine Rizon’daki sarayı olarak

el koyduğu malikânenin kalın halılara sahip zemininde volta atmaktaydı. Burası, Krasia'daki saraylarıyla karşılaştırıldığında acınası bir yerdi ancak Çöl Mızrağı'nı terk etmelerinin üzerinden aylar geçmişti ve o zamandan bu yana çadırlarda uyumuştı. Şimdi, medeniyete biraz olsun geri döndüğü için memnundu.

Jardir, Kaji'nin Mızrağı'nı sağ elinde tutuyor, adeta bir baston gibi kullanıyordu. Bir dayanağa ihtiyacı yoktu tabii ama bu kadim silah, onun şu anda sahip olduğu konuma tırmanmasını sağlayan tek şeydi ve onu asla yanından ayırmıyordu. Attığı her adımda, mızrağın kıcını haliya vuruyordu.

"Abban geç kaldı," dedi Jardir. "Şaftan sonra kadınlarla birlikte yolculuk etmiş olsa bile, şimdiye kadar burada olması gerekirdi."

"O *khaffit*'e neden tahammül ettiğini asla anlayamayacağım baba," dedi Asume. "O domuz kemircisi, sırf sana bakmak üzere kaşlarını kaldırdığı için bile ölüme mahkûm edilmeli. Ama yine de ona, sanki sarayındaki bir eşitmiş gibi davranıyorsun."

"Kaji'nin kendisi bile, onlara düşen görevleri yapmaları için *khaffit*leri kullanırdı," dedi Jardir. "Abban, yeşil diyarları herkesten fazla biliyor ve bu bilgi, irfanlı bir liderin mutlaka kullanması gereken bir araçtır."

"Bilenecek ne var ki?" diye sordu Jayan. "Yeşildiyarlıların hepsi korkak ve zayıf. *Khaffit*lerden bir farkları yok. Esir ve yem olarak bile savaşa katılamayacak kadar değersizler."

"Her şeyi bildiğini iddia etmekte bu kadar acele etme," dedi Jardir. "Sadece Everam her şeyi bilebilir. Evejah, bize düşmanlarımızı tanımamızı söyler ancak kuzey hakkında bildiklerimiz son derece sınırlı. Eğer onları Büyük Savaş'a katacak isem, onları öldürmekten ve onlara egemen olmaktan fazlasını yapmalıyım. Onları *anlamalıyım*. Eğer tüm yeşildiyarlıların *khaffit*lerden farkı yok ise, kim bana onların yüreklerini bir *khaffit*'ten daha iyi anlatabilir?"

O anda kapı çalındı ve Abban, topallayarak odaya girdi. Şişman tüccar her zamanki gibi, kadınların giyeceği türden değerli ipekler ve kürklerden dikilmiş kıyafetler içindeydi. Bu cafcacılı görüntüyü, sert ve yalın *damalar* ile *dal'Sharum* savaşçılarına karşı hakaret olsun diye bilerek sergiliyor gibi bir hali vardı.

Yanından geçtiği muhafızlar, dalga geçip onu itip kakıyordu ama Abban'ın oraya girişini engelleme gafletine düşmezlerdi. Kişisel olarak ne düşünüyor olurlarsa olsunlar, Abban'ın yolunu tıkamak, Jardir'in hiddetini uyandırmayı göze almak demektir. Bunu isteyen kimse yoktu.

Topal *khaffit*, bastonuna yüklenerek Jardir'in tahtına yaklaşıpken, soğuğa rağmen kızarmış yüzündeki terler parlıyordu. Jardir ona iğrenme ifadesiyle baktı. Adamın önemli haberler getirmiş olduğu belliydi ama Abban, bu haberleri paylaşmak yerine soluklanmayla meşguldü.

"Getirdiğin haber nedir?" diye soran Jardir'in sabrı tükenmeye başlamıştı.

"Bir şeyler yapmalısınız!" diye nefes verdi Abban. "Tahıl ambarlarını yakıyorlar!"

"Ne?" diye bağırarak Jardir, ayakları üzerine fırlayarak Abban'ın kolunu yakaladı. Öyle sert sıkıyordu ki, *khaffit* acıyla ciyakladı. "Nerede?"

"Şehrin kuzeyinde," dedi Abban. "Kapınızdan dumanları görebilirsiniz."

Jardir ön basamaklara koştu ve yükselen duman sütunlarını anında gördü. Jayan'a döndü. "Git," dedi. "O alevlerin söndürülmesini ve sorumluların bana getirilmesini istiyorum."

Başıyla onaylayan Jayan, sokakların içinde kayboldu. Onu peşi sıra takip eden savaşçılar, düzen içinde uçan kuşlara benzer şekilde hareket ettiler. Jardir, Abban'a geri döndü.

"Eğer insanları kış boyunca doyurmak istiyorsan, o buğdaylara ihtiyacın var," dedi Abban. "Her tohuma, her kıvrıntıya... Seni uyarmıştım."

Asome ileri fırlayarak Abban'ın bileğini yakaladı ve kolunu arkasına doğru sertçe bükerek adamın ciyaklamasına neden oldu. "Shar'Dama Ka'ya o tonda hitap etmeyeceksin!" diye hırladı.

"Yeter," dedi Jardir.

Asome onu bıraktığı anda dizleri üzerine düşen Abban, ellerini basamaklara, başını da zemine koyarak adeta bir tapınma pozisyonuna geçti. "On bin defa özür dilerim, Kurtarıcı," dedi.

“Kuzey soğuşunda ilerlememize karşı verdiğin korkakça tavsiyeyi hatırlıyorum,” dedi Jardir, Abban yerde sızlanırken. “Ama Everam’ın işini şu...” Basamaklarda birikmiş karı tekmeledi. “Ama Everam’ın işini şu buzlu kum fırtınası yüzünden ertelemeyeceğim. Eğer yiyeceğe ihtiyacımız olursa, bunu çevre diyarlarda bolluk içinde yaşayan *chin*lerden alırız.”

“Elbette, Shar’Dama Ka,” dedi Abban zemine doğru.

“Buraya gelene kadar çok fazla boşa zaman harcadın *khaffit*,” dedi Jardir. “Esirler arasında tüccar tanıdıklarımı bulmanı istiyorum.”

“Eğer hâlâ hayattaysalar...” dedi Abban. “Yüzlercesi sokaklarda ölü yatıyor.”

Jardir omuz silkti. “Bunun sebebi yavaşlığın. Git ahbap tüccarlarını sorgula ve bana bu insanların liderini getir.”

“Herhangi bir emir verdiğim anda, *damalar* beni öldürtecektir. Bunu sizin namınıza yapsam bile, Shar’Dama Ka...” dedi Abban.

Bu doğrudu. Evejah kanunlarına göre, kendisinin üstü olan herhangi birine emir vermeye cüret eden tüm *khaffit*ler o anda öldürülürlerdi. Ayrıca, Jardir’in konseyinde Abban’ın aldığı role haset etmekte olan çoğu kişi, onu ölü olarak görmekten mutluluk duyardı.

“Öyleyse sana Asome eşlik edecek,” dedi Jardir. “O durumda en bağnaz rahip bile karşı çıkmaya cüret edemez.”

Asome öne çıkarken Abban’ın beti benzi attı, ama başıyla onayladı. “Shar’Dama Ka nasıl emrederlerse...”